

Κόκκινη Παλαιστίνη

Το 1973, μέσα στις χαραμάδες ενός κόσμου που άλλαζε, γράφεται ένα τραγούδι για την Κόκκινη Παλαιστίνη. Στο Μιλάνο της εργατικής αυτενέργειας, των φοιτητικών εξεγέρσεων, των απεργιών χωρίς άδεια και των συνειδήσεων που δεν χώραγαν πια στον συμβιβασμό, κάποιος γράφει:

«Όσες φορές και αν μας πουν ότι η Παλαιστίνη τέλειωσε,
θα πούμε το τραγούδι μας
και θα ανεμίσουμε τη κόκκινη σημαία».

Η Κόκκινη Παλαιστίνη δεν ήταν ούτε είναι απλώς ένας τόπος. Ήταν και είναι η ελπίδα που κρατιόταν στα χέρια παιδιών με πέτρες απέναντι σε άρματα. Το πρόσωπο ενός λαού που δεν ζητούσε έλεος, αλλά δικαίωση. Και η ιταλική ριζοσπαστική νεολαία το κατάλαβε — η Παλαιστίνη δεν ήταν μακριά, γιατί η καταπίεση είναι πάντα δίπλα μας.

Πενήντα χρόνια μετά, στην πιο δύσκολη στιγμή της ιστορίας της, η Παλαιστίνη ξαναβάφεται κόκκινη. Όχι πια από τις σημαίες της εξέγερσης, αλλά από το αίμα. Από τα κομμένα σώματα, από τα θαμμένα παιδιά, από τις λέξεις που πνίγονται πριν ειπωθούν. Από τον Οκτώβρη του 2023, η Γάζα έχει γίνει εργοτάξιο εξόντωσης: δεκάδες χιλιάδες νεκροί, ολόκληρες οικογένειες εξαφανισμένες, νοσοκομεία ισοπεδωμένα, καταυλισμοί που έχουν μετατραπεί σε μαζικούς τάφους. Η πείνα είναι πλέον η πιο διαδεδομένη και αμείλικτη τακτική πολέμου. Η εκκένωση έχει μετατραπεί σε παγίδα. Και όλος ο κόσμος μοιάζει να κοιτάζει όσο οι κυβερνήσεις σταθμίζουν «συμφέροντα». Οι θεσμοί του διεθνούς δικαίου ψηφίζουν, δηλώνουν, καταγγέλλουν – και την ίδια στιγμή οι βόμβες συνεχίζουν να πέφτουν. Τον Δεκέμβρη του 2023, 153 κράτη στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ ζήτησαν κατάπαυση του πυρός. Το Ισραήλ και οι ΗΠΑ είπαν όχι. Τον Γενάρη του 2024, το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης προειδοποίησε ότι συντελείτε γενοκτονία. Το Ισραήλ απάντησε με περισσότερα πυρά. Και στη Ράφα, τώρα τον Μάιο, η γενοκτονία επιβεβαιώθηκε με απόλυτη σαφήνεια: η τελευταία "ασφαλής ζώνη" έγινε κι αυτή πεδίο εξόντωσης.

Από τις 7 Οκτωβρίου 2023, το Ισραήλ διεξάγει μια ανοιχτή, μεθοδευμένη επιχείρηση εθνοκάθαρσης με τη στήριξη των ΗΠΑ, της Ε.Ε., των «πολιτισμένων δυτικών κρατών» και των απολυταρχικών καθεστώτων της περιοχής. Πάνω από 35.000 Παλαιστίνιοι έχουν σκοτωθεί. Οι περισσότεροι είναι άμαχοι, πάνω από 14.000 είναι παιδιά. Τουλάχιστον 1,7 εκατομμύρια άνθρωποι έχουν εκτοπιστεί. Το σύστημα υγείας έχει καταρρεύσει. Η UNICEF δηλώνει πως τα παιδιά πεθαίνουν από ασιτία και αφυδάτωση. Ο λιμός εξαπλώνεται, η ανθρωπιστική βοήθεια παγιδεύεται, τα όπλα συνεχίζουν να ρέουν.

Κοινοβούλια, όπως της Ιρλανδίας και της Ισπανίας, τάχθηκαν υπέρ της αναγνώρισης παλαιστινιακού κράτους. Κράτη της Λατινικής Αμερικής διέκοψαν διπλωματικές σχέσεις με το Ισραήλ. Αλλά το μακελειό συνεχίζεται. Τα ψηφίσματα σκοντάφτουν στον τοίχο της ισχύος των όπλων δείχνοντας ότι το "διεθνές δίκαιο" είναι κενό χωρίς πολιτική βούληση. Η μόνη πραγματική δύναμη που απομένει, είναι η δράση των λαών.

Προχθές η βρετανική κυβέρνηση –too little, too late– υπό την πίεση του μεγαλύτερου αντιπολεμικού κινήματος της Δύσης που εκφράζεται στις βρετανικές πολείς, ανακοίνωσε την αναστολή εμπορικών συνομιλιών με το Ισραήλ για να πείσει να «επιτραπεί ανθρωπιστική βοήθεια για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης». Δεν τολμά όμως ούτε να αποκαλέσει την πραγματικότητα με το όνομά της: Γ Ε Ν Ο Κ Τ Ο Ν Ι Α.

Μέσα σε αυτή τη συνθήκη, κάθε σιωπή είναι αποδοχή. Κάθε επιφύλαξη είναι συνενοχή. Και η Ελλάδα δεν είναι αθώα. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη συνεχίζει τις στρατιωτικές συμφωνίες με το Ισραήλ, προσφέρει γεωπολιτική κάλυψη, αποφεύγει κάθε αναφορά στη λέξη «γενοκτονία», και φτάνει στο σημείο να μην υπογράψει ούτε την ελάχιστη δήλωση για το πέρασμα ανθρωπιστικής βοήθειας.

Σήμερα, Τετάρτη 21 Μαΐου, στις 19.00, σε πλατείες σε όλη την Ελλάδα, ανταποκρινόμαστε στο κάλεσμα της Παλαιστινιακής Παροικίας και των κινημάτων αλληλεγγύης. Δεν διαδηλώνουμε από καθήκον. Διαδηλώνουμε από αξιοπρέπεια. Από την ανάγκη να σταθούμε δίπλα σε όσους στέκονται ακόμη όρθιοι κάτω από τα ερείπια.

Η Κόκκινη Παλαιστίνη δεν είναι ουτοπία. Είναι ο τόπος όπου συναντιούνται όλα τα ερωτήματα: για το τι σημαίνει ζωή, τι σημαίνει δίκαιο, τι σημαίνει λαός, τι σημαίνει αντίσταση. Είναι το νήμα που ενώνει τη φλόγα των εξεγέρσεων στις κοινωνίες της Δύσης με τις φλόγες της Γάζας. Και το νήμα αυτό δεν θα το κόψει κανένα drone.

Palestina rossa,
non sarai mai sola.

Στις 19.00, είμαστε στις πλατείες.

Γιατί δεν αντέχουμε άλλο να σωπαίνουμε.

Γιατί η ζωή αξίζει περισσότερο από τον φόβο.

Γιατί η Παλαιστίνη θα ζήσει – και μαζί της, κι εμείς.